

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν οὐγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶναι προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Διόλου, 117, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 22 Ἰανουαρίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 4

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 19.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΕΝ ΠΟΡΕΙΑ.

Ἡ πορεία ἐξηκολούθησεν ἄνευ ἐπεισοδίου τινὸς ἐπὶ ὅκτῳ ἡμέραις, ἡ δὲ συνοδία ἐφθάσε πλησίον τοῦ χωρίου τῶν Χοινδρόκων, τοὺς ὁποῖους εἶχον ἀφήσει εἰς σχετικὴν εὐημερίαν ὅτε ἀπῆλθον ἐκ τῆς χώρας αὐτῶν, διὰ νὰ ἐγκατασταθῶσιν εἰς τὴν Κλαϊνδόρπην. Οἱ Γάλλοι συνετέλεσαν νὰ εἰσέλθῃ κάποια ἄνεσις εἰς τὸ ἄθλιον καλυδοχώριόν των· ἐδίδαξαν τοὺς ἰθαγενεῖς νὰ κατασκευάζουν οἰκίσκους ἀπλουστάτους, ἀλλὰ φωτιζομένους διὰ παραθύρων καὶ ἔχοντας θύραν ἐπιτρέπουσαν νὰ εἰσέρχωνται οἱ ἐνοικοῦντες ὅπως ἀρμόζει εἰς ἀνθρώπους, ἀντὶ νὰ εἰσολισθῶν ἔρποντες μὲ τὰς χεῖρας καὶ τὰ γόνατα, ὡς ἔπραττον πρὶν ἔλθουν οἱ λευκοί. Αἱ γυναῖκες, μιμούμεναι τὴν Κοραλίαν καὶ τὴν Μαργαρόναν, εἶχον ἀρχίσῃ νὰ περιποιῶνται τὰ πενήχρᾳ οἰκήματά των, νὰ σαρώνωσι τὸ ἔδαφος, νὰ πλύνωσι τὰ βαμβακερὰ πάνια ἅτινα ἐφόρουσαν ὡς ἔνδυμα, νὰ κτενίζωσι τὰ οὐλα μαλλία τῶν νηπίων των, νὰ καθαρίζωσι τὰ χονδροειδῆ οἰκίσκων. Ἡ ἀηδία τὴν ὁποίαν ἐξέφρασεν ἡ Κοραλία ὅτε πρώτην φοράν ἐδόθη εἰς αὐτὴν γάλα ἐντὸς δοχείου, τὸ ὁποῖον ἦτο πρὸ μηνῶν ὅλων ἀπλυτον, ἦτο ἐν τῶν μαθημάτων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα δὲν λησμονοῦνται, αἱ δὲ δυστυχεῖς μαῦραι ἀντελήφθησαν ἐπὶ τέλους πόσον χρήσιμον ἦτο τὸ ὠραῖον ποτάμιον τὸ ὁποῖον ἔρρεε διαυγές διὰ μέσου τοῦ χωρίου των.

Οἱ λαοὶ οὗτοι εἶνε πειθήνιοι. Ἡ τάσις των μάλιστα εἰς τὸ μιμῆσθαι ἐμοιάζει πρὸς τὴν τῶν πιθήκων, ὃ δὲ ὀλίγος χρόνος καθ' ὃν διέμειναν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ματαβέλων ὁ κύριος Μασσαί, ὁ ἱατρὸς Δωμόνδος καὶ ὁ κύριος Βέμπερ, ἤρκεσαν νὰ προσδώσουν εἰς αὐτὴν ὄψιν πολιτισμοῦ.

Ὅτε ἐπλησίασεν εἰς τὸ χωρίον ἡ συνοδία, τὰ ὦτα αὐτῆς ἐπληξεν παράδοξον, πένθιμον μέλος, ἐξερχόμενον ἐκ πολ-

λῶν ἑκατοντάδων στομάτων, μετὰ τόνου ὅλως ἰδίου.—Μπα! τί ἐπαθάν οἱ καλοὶ μας φίλοι; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος· θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς κλαῖν τὸν πατέρα των ἢ τὴν μητέρα των.

— Ἡ πῶς πάνε νὰ θάψουν τὸ διάβολο, εἶπεν ὁ Λεγκέν. Τέτοια κλαψιάρικη μουσικὴ δὲν ἄκουσα ποτέ μου.

— Αὐτοὶ ποὺ ἦσαν τόσον φαῖδροι καὶ ζωηροί! εἶπεν ἡ Κοραλία· ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι δὲν τοὺς συνέβη τίποτε δυσάρεστον.

Ὁ Ἑρρίκος ὠρθώθη ἐπὶ τῆς ἀμάξης καὶ παρετήρει πρὸς τὸ χωρίον, κρατῶν τὴν χεῖρα ὡς γείσον ὑπεράνω τῶν ὀφθαλμῶν.

— Αὐτὸ ἐμοιάζει μὲ λιτανεῖαν! εἶπε δεικνύων μακρὰν μαύρην γραμμὴν ἐλισσομένην ἐπὶ τοῦ κοινωρτώδους ἐδάφους καὶ διευθυνομένην, ὡς ἐφαίνετο, εἰς τὸ πρῶτον ἀνάκτορον τοῦ βασιλέως Μασσαί τοῦ Α'.

Ἡ συνοδία ἐστάθμευσεν ὅχι μακρὰν τοῦ χωρίου, ὃ δὲ Ἑρρίκος, ὁ Γεράρδος καὶ οἱ ἱατρὸς Δωμόνδος, πηδῆσαντες ἀπὸ τῆς ἀμάξης, ἐπροχώρησαν καὶ μετ' ὀλίγον ἐφθασαν ἐκεῖ ὅπου ἤρχιζεν ἡ λιτανεία.

Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον εἶδον ἦτο ὁ Μπολόλος. Ἀλλὰ πόσον εἶχε μεταβληθῇ! Τὸ φατδρὸν καὶ παχουλὸν πρόσωπόν του εἶχε ταυνοθῇ ὑπερμέτρως τοὺς στρογγύλους ὀφθαλμοὺς ὑψωμένους ἔχων μὲ κατάνυξιν πρὸς τὸν οὐρανόν, μαύρην ρεδιγκόταν φορῶν καὶ πῖλον ὑψηλόν, ὅστις ἐκλινε πρὸς τὰ ὀπίσω τῆς πολυμάλλου κεφαλῆς του,

« Δὲ, λοιπόν, Μπολόλε, δὲν ἀναγνωρίζεις τοὺς φίλους σου; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος. » (Σελ. 30, στήλ. α'.)

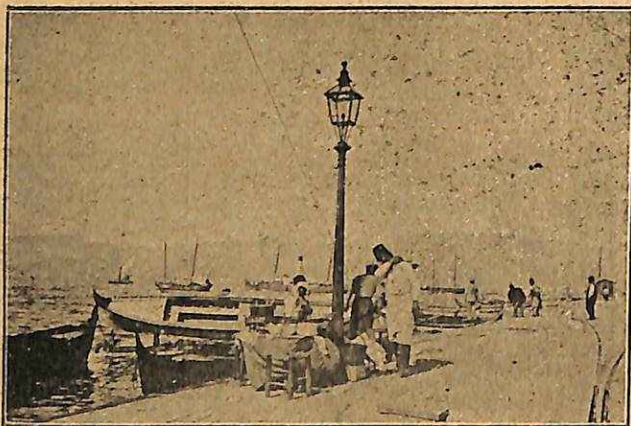
Η ΚΟΡΕΣ ΤΟΥ ΜΑΣΤΡΟ - ΠΑΥΛΟΥ (Παραμύθι)

«Ακούς λείει, πού δεν σ' αγαπάω, Κίτσα μου!.. Έλα λοιπόν, φώναξε και της Έλκτρας, να σας πω ένα παραμύθι.

Μία φορά 'κ' έναν καιρό, η μεγάλη κόρη του Μάστορ-Παύλου πήγε 'στ' ακρογιάλι να λευκάνη κάτι πανιά. Έκει πού τα λευκάνει, νά, μακριά 'στ' η θάλασσα, ένας γλάρος, και βουτάει μέσα. Μόλις τον είδε έτσι, σαν άσπρο φάντασμα, η κόρη άφίνει τη δουλειά της. Της μπήκε 'στο νου πώς ήταν ο λεβέντης ο άδελφός της, πού γύριζε από τὰ ξένα, και πώς πνίγηκε πριν φθάση! Άρχισε λοιπόν να κλαίει και να μοίρεται: « Πώ, πώ, κακό που τώπαθα! πάλι ο άδελφούλης μου, πνίγηκε! »

Πέρασαν ώρες, και η άλλες της άδελφές, άμα είδαν πώς δεν εγύριζε, πήγαν κ' εκείνες 'στ' ακρογιάλι, να ιδούν τί γίνεται. Τη βρήκαν, πού λέτε, πεσμένη χάμω, να κλαίει και παρηγοριά να μην έχη. «Κυττάτέ τον, —τους έλεγε, δείχνωντάς τους το γλάρο, πού το κύμα πότε τον έκρυψε και πότε τον ανέβαζε, —κυττάτέ τον πώς χαροπλεύει ο άδελφούλης μας!...» Κ' η άλλες άδελφές το πιστεύουν κι άρχίζουν τα κλάματα κι αυτές: «Πώ, πώ! πάλι ο άδελφούλης μας!»

Ο Μάστορ-Παύλος, σαν πήγε το βράδυ σπίτι του, δεν βρήκε καμιά. Ψάχνει, ρωτάει κάποια γειτόνισσά του λέει πώς πήγαν για να λευκάνουν, και τότες τράβηξε κατά το ακρογιάλι, να ιδη τί τρέχει. Και της βρήκε πεσμέ-

Αποτελέσματα Μικρού Διαγωνισμού Φωτογραφίας
ΥΠΑΙΘΡΙΟΝ ΜΑΓΕΙΡΕΙΟΝ
Φωτογραφία ΙΑΤΡΟΥ ΤΩΝ ΣΥΝΑΓΟΜΗΤΩΝ. — Β'. Βραβείον.

νες χάμω, να μαλλοτραβιούνταν. Σάστισε, τάχασε ο φτωχός. Καλέ άκούς εκεί να περάσουν το γλάρο για λεβέντη, και να τον κλαίνε για τον άδελφό τους!.. Της πέρνει θυμωμένος 'στο σπίτι και της άφίνει νηστήδες για κείνο το βράδυ. Το πρωί τους λέει: —«Κακομοίρες μου, θά γυρίσω ένα γύρο» και αν εύρω άλλους κουτότερους από σας, καλά μ' αν δεν εύρω, μαύρο φειδί πού σας έφαγει!..»

Και κινεί και πάει 'ς ένα χωριό. Έκει πού πέραγε άπ' ένα δρόμο, άκούει φωνές: —« Παιδάκι μου! μονακρίβό μου!!» τί μου έλλε της κακομοίρας να π'ες άδικοσκοτωμένο!!! Κατάλαβε, πώς κάποιος μάνας θά της σκότωσαν το παιδί, και τη συμπόνεσε. Άνοίγη την πόρτα, μπαίνει μέσα και βλέπει μία νέα γυναίκα να στέκεται μπροστά 'ς ένα παι-

δούλια οί συμπεθέροι, και με τα πολλά αποφασίζουν... — τί αποφασίζουν, Κίτσα μου; τί αποφασίζουν, Έλκτρα μου; αν τώδρετε!.. —άποφασίζουν, πού λέτε, να της κόψουν το κεφάλι, κ' έτσι να τη χωρέση η πόρτα!

Κλάψες ο γαμπρός, κλάψες η νύφη, κλάψες οί συμπεθέροι, μα τίποτα! Άλλοιώς, λέει, δεν γίνεται. Άν δεν της έκοβαν το κεφάλι, άδύνατο να μπη ποτέ 'στου γαμπρού το σπίτι. Ο Μάστορ-Παύλος από τα πολλά πειά δε βάσταζε.

—Εύλογημένοι, τους φανάζει, τί πάτε να κάνετε; να κόψετε το κεφάλι της νύφης, γιατί η πόρτα είνε χαμηλότερη;... Τραβάει από εκεί γρήγορα!

Και τρέχει κοντά 'στη νύφη και της λέει:

« Σκυψε, κοπέλα μου, σκύψε άκίμα, λίγο ακόμα... έτσι! πέραν τώρα μέσα! περπάτα άφοβά... ε, μπήκες; Δόξα σοι ο Θεός! »

Οί συμπεθέροι έμειναν μ' άνοιχτό το στόμα. Άλήθεια, καλέ, η νύφη μπήκε 'στου γαμπρού το σπίτι, χωρίς να της κόψουν το κεφάλι!.. Και ο Μάστορ-Παύλος, χωρίς να γυρέψη να ιδη και άλλο, φεύγει, φεύγει για το σπίτι του, φωνάζοντας: « Η κόρες μου είνε σοφές!... η κόρες μου είνε σοφές!... »

«Ε, το παραδέχεσθε;... Καλά, πηγαινέτε τώρα να διαβάσετε Διάπλασι, κι άλλη φορά τα ξαναλέμε.

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ - ΓΙΑΝΝΗΣ

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια' ίδε σελ. 17.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ.

Άπό του θανάτου του πατρός της, και διαρκούσης της αιχμαλωσίας του συζύγου της, η κόμησσα Ίωάννα έκυβερνα ανεξελέγκτως την ώραϊαν Φλάνδραν, την όποιαν ούδεις έτόλμα να τη διαφιλονεικήση.

Ήτο πολυ κακή ήγεμονίς, αλαζών, φιλέδικος, άρχομανής, θυσιάζουσα χωρίς δισταγμόν και συμμάχους, και φίλους, και συγγενείς, εις την άπληστον φιλοδοξίαν της.

Πάντα, όστις ήθελε να τη άφαιρέση μέρος της έξουσίας της, έστω και έλάχιστον, τον έθεώρει ως άσπονδον έχθρον και ώς τοιούτον τον μετεχειρίζετο. Σκληράν πείραν τούτου έλάμβανεν ήδη ο σύζυγός της, ο κόμης Φερράνδος της Φλάνδρας, εις το βάθος της φυλακής του, όπου έστέναζεν από της έν Βωδέβαις μάχης, δηλαδή από δώδεκα έτών, άναμένων εις μάτην να πληρωθούν τα λύτρα της άπελευθερώσεώς του, τα όποια η εύγενής του σύζυγος δεν έδίαζετο ποσώς να καταβάλη... Και το μόον έγκλημα του δυστυχούς Φερράνδου, ήτο ότι, έξερχόμενος της φυλακής, θά συνεμερίζετο μετά της Ίωάννας την έξουσίαν, θά έκυβερνα μετ' αυτής την μεγάλην και πλούσιαν εκείνην κομητείαν, την όποιαν εφθόνουν και βασιλείς!

Άν κατ' αυτόν τον τρόπον μετεχειρίζετο η Ίωάννα τους συγγενείς της, δύναται τις να φαντασθή πόσον σκληρώς μετεχειρίζετο τους υπηκόους της, τους όποιους κατέθλιβε με φόρους δυσβάστακτους και με πιέσεις παντοειδείς, και επί των όποιων η λευκή και λεπτοφυής εκείνη γυναικεία χείρ έβάρυνεν, όσον δεν είχε βαρύνει ποτέ η σιδηρή σιδηρόφρακτος χείρ του κόμητος Βωδουίνου, του ένδόξου πατρός της.

Διά τούτο οί Φλαμανδοί, οί φύσει

άλλως τε τυχρῶδες; και δυσπότχτοι, εγγύζον υποκόφως, και εκάστη πόλις, έπεμπε πολυαριθμούς πρεσβείας, με την έντολήν να διαβιβάσουν εις την κόμησσαν τα παράπονά και τας ίκεσίας του λαού της. Αί πρεσβείαι όμως αυται έτύγχανον κακίτης υποδοχής εκ μέρους της Ίωάννας, η όποις δεν έννóει νάκούση τίποτε και κανένα.

Καθ' ήν στιγμήν άρχεται η ιστορία μας, η Ίωάννα, καθημένη επί του ήγεμονικού της θρόνου, ήκουε με προφανή στενοχωρίαν τα ταπεινά παράπονά των κατοίκων της Δίλλης, τα όποια διαηρμήνευεν εύσεβάστως εις των έν τέλει, ο πλούσιος έργοστασιάρχης - όπλοποιός Πέτρος Ρανδάηλ, μέλος του έπαρχιακού Συμβουλίου.

Ο ρήτωρ υπενθύμιζεν εύγλωττως όλα, όσα είχαν υποστή οι κάτοικοι της Δίλλης χάριν των ήγεμόνων των, υπό τον προκατόχον βασιλέα της Γαλλίας, τον άποθανόντα Φίλιππον Αύγουστον, και έζητει τα προνόμια και τας άμοιβάς, τας όποις τοίς είχαν υποσχεθή ρητώς ο κόμης Φερράνδος, όταν είχαν επαναστατήσει προς χάριν του, — επαναστασίς, την όποιαν ο νικητής των Βωδενών είχε τιμωρήσει, πυρπολήσας την πόλιν των. Ήτο αληθές, ότι η Δίλλη δεν εδράδυνε νάναγεννηθή εκ της τέφρας της, ωραιότερα και εύδαιμονεστέρα άφ' όσον ήτο πριν, τούτο δε γνωρίζουσα κάλλιστα και η Ίωάννα, διέκοψεν άποτόμως τον ρήτορα και άνέκραξε:

— Διά το όνομα του Αγίου Γεωργίου! Τι είνε αυτά πού μου φάλλετε, άνθρωποι μου;... Ήλθετε εδώ να μου παραπονεθήτε δια πτωχείαν και άθλιότητα, και όμως η Δίλλη είνε σήμερα μία από τας πλουσιωτέρας πόλεις της Φλάνδρας! Ά, γνωρίζω την πονηρίαν σας! Θέλετε να έπωφεληθήτε εκ της αιχμαλωσίας του συζύγου μου, δια να κλονίσετε την έξουσίαν των νομίμων κυρίων σας... Προσέξατε καλά! Είμαι γυναίκα, αλήθεια! αλλά γνωρίζω να χειρίζομαι τον πέλεκυν του πάππου μου, Βωδουίνου του Τιμωρού, με όσην εύκολίαν χειρίζομαι και την ήλακάνην μου! Πηγαινέτε!

Και με έπιβλητικήν χειρονομίαν, απέπεμψε τους πρεσβείας, αναίδους, άναπολογήτους, ανικάνους νάτιμετωπίσουν την θέλλαν της ήγεμονικής όργης. Μόνος ο Πέτρος Ρανδάηλ, ο όποιος είχε μένιν τελευταίος, έδοκίμασε να κρατήση κάπως την θέσιν του και να σώση την αξιοπρέπειάν του δι' όλίγων φράσεων συνετών και μεμετρημένων, άλλ' η άμειλικτος ήγεμονίς τον έκραυγάζε δι' ενός: «Ακόμη είσθε εδώ!» συνοδεύσασα την άποτροπήν δια τόσον άγρίου βλέμματος, ώστε ο δυστυχής όπλοποιός, έντρομος και ψελλίζων, έκαμε και αυτός

μεταβολήν, και συγκρινόμενος με τ' έπιπλά, προσκόπων και παρακλιών, έσπευσε νάκολούθησεν τους συναδέλφους του, των όποιων η άποχώρησις ώμοιάζε πολύ προς άγικτον φυγήν.

Μείνισα μόνη, η κόμησσα έκαμην όλίγα βήματά έν σιωπή, βυθισμένη εις σκέψεις. Κατόπι, σταματήσασ ένώπιον ανθρώπου, ο όποιος έστέκετο εκεί παράμερα, άφωνος και άκίνητος, ήρώτησε:

— Πώς σου φαίνεται η αυθάδεια αυτών των άρχείων, Άρτουελ;

— Μία λέξις σας, Δέσποινα, ήρκεσε να τους διασκορπίση, ως σμήνος στρουθίων...

— Ναι! φθάνει όμως να μη μαζευθούν

« Η Ίωάννα καθημένη επί του ήγεμονικού της θρόνου, ήκουε με προφανή στενοχωρίαν τα ταπεινά παράπονά... » (Σελ. 33, στήλ. α'.)

τάλιν, όλίγον μικρότερα... έψιθύρισε η Ίωάννα σκεπτική, κατηρή.

Ο Άρτουελ την παρητήρει προσεκτικώς.

Ήτο άνήρ πενηνκοντούτης, με άπεχθή φυσιογνωμίαν, με βλέμμα σκληρόν και άπαίσιον. Άνθρωπος χωρίς φόβον και χωρίς συνείδησιν, ήτο η κολασμένη ψυχή της Δεσποίνης του, ο εκτελεστής των άπανθρώπων και αίματηρών διαταγών της, ο μη όπισθοχωρών ένώπιον ούβενός προσκόμματος.

— Σείς είσθε η κεφαλή, και εγώ είμαι ο βραχίον! συνείθετε να λέγη.

Διά τούτο η Ίωάννα τον έξετίμα ως σύμβουλον πιστόν, ως βοηθόν άφωσιωμένον, και δεν είχε μυστικά από αυτόν.

— Τι σας μέλει δια τας φωνασκίας των χυδαίων αυτών, άφ' ου δεν σας ένοχλούν πλέον τα αυτιά! υπέλαβεν ο Άρτουελ, ύψων τους ώμους.

— Ο πατέρας μου έλεγε συχνά: «Αί φλαμανδικαί πόλεις είνε κυψέλαι μελισσών» δυστυχία όμως εις τον άφρονά, ο όποιος τας έξερεθείζει! πληγόνεται εύθως από χίλια κεντριά!»

— Κυψέλαι, έστω! αί μελισσαι όμως τίποτε δεν είμπορούν να κάμουν χωρίς βασίλισσαν! καί, χωρίς άρχηγόν, οί άστοί αυτοί είνε όλωςδιόλου άνίσχυροι...

— Και αν εύρουν κανένα;

— Μα ποίον;

— Δεν ήξεύρω, αλλά φοβούμαι.

— Φοβεϊσθε, Δέσποινα, αλλά τί;... χάρις εις τον Θεόν, — και όλίγον εις τον πιστόν σας υπηρέτην, — άηγάλαχθητε από όλους, όσοι ήμπορούσαν να σας ένοχλήσουν. Ο σύζυγός σας είνε φυλακισμένος εις το Λούβρον! ο πατήρ σας άνεχώρησε δια ταξίδι, πολύ μεγαλύτερον από το ταξίδι του Αγίου

Τάφου, διότι, αν ένίστατο έπιστρέφει κανείς από την Παλαιστίνη, ποτέ όμως δεν έπιστρέφει και από τον Παράδεισον, όπου τώρα ο Αυτοκράτωρ παρακάθεται μεταξύ των εκλεκτών...

— Αλήθεια, δεν εύρεθη το πιτώμά του;

— Όχι. Οί άπιστοι έχουν την κακήν συνήθειαν να κόπτουν τας κεφαλάς και να γυναικίζουν τα σώματα των χριστιανών, και τότε, μα την αλήθειαν, δεν είνε τόσο εύκολον να ξεχωρίση κανείς ένα Αυτοκράτορα από ένα άπλου στρατιώτην... Εύτυχώς, είδα με τα μάτια μου να πέση ο ύπασπιστής του, ο άρχων Γουλιέλμος της Δαμπίερης, ο γαμβρός σας, και ότι άπέθανεν αυτός, ω, είμαι βέβαιος και σας το έγγωμαι. Όσον δια την άδελφήν σας Μαργαρίταν, όταν έφευγα από την Κωνσταντινούπολιν, την είδα τόσο έτοιμην να ακολουθήσεν εις την άλλην ζωήν τον σύζυγόν της, ώστε είμπορά να είπω ότι την έβαλιν εις τον ίδιον τάφον...

— Ναι! αλλά το παιδί; έψιθύρισε η κόμησσα.

Καί ἀτενίσασα τὴν Ἀριουελ :
— Χάρεις εἰς σέ, καθὼς εἶπες, —
ἐξηκολούθησε, — δὲν ἔχω πλέον οὔτε πα-
τέρα, οὔτε σύζυγον, οὔτε ἀδελφόν, οὔτε
ἀδελφὴν· ἀλλ' εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν
ἔχω οὔτε ἀνεψιόν ;

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Arthur Doulliac.]

Η ΨΑΡΟΒΑΡΚΑ

Ἐρχετ' ἡ ψαρόβαρκα
— ἔρχετ' ὁλοΐσια
Μέσ' ἀπ' τὸν Ἀσπρόδραχο
— κι' ἀπ' τὰ Πετρονήσια.
Σὰν νεράϊδα ἀφρόπλαστη,
— νύφη φτερωτή,
Τὴ χαϊδεύει ὁ μπότης,
Μύρια πλούτη ἀτίμητα
— ἐστὶν ποδιά κρατε
Ζηλευτὰ προικιά της.

Ἐρχετ' ἡ ψαρόβαρκα
— χρυσοστολισμένη,
Ἐρχετ' ἀσημόζωστη
— καὶ ροδοντυμένη,
Τοῦ πελάου ἀρχόντισσα
— βεργολυγερή,
Μέ πολλά καμάρια.
Πλούτη καὶ στολίδια της
— ἔχει καὶ φορεῖ
Τοῦ γιालοῦ τὰ ψάρια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Η ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ

Εἶνε μία ὠραιότατη ἡμέρα. Ὁ γέ-
ρω-Χειμῶν ἔχει σήμερον τὸ παιδικὸν
μεϊδίμα τοῦ Ἐαρος. Αἱ Ἀθῆναι λάμ-
πουν ὑπὸ τὴν φωτοπλημύραν τοῦ ἡ-
λίου. Ὁ κυανόχρυσος οὐρανὸς εἶνε στο-
λισμένος ἑορτασίμως με' λεπτὺς ται-
νίας νεφῶν λευκοτάτων, ἐλαφρῶν, δια-
φανῶν.

Χαρὰ Θεοῦ. Οἱ μεγάλοι δρόμοι εἶνε
γεμάτοι κόσμον. Εὐφροσύνη κατέχει
τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, καὶ αἱ καρ-
δαί τῶν διανοίγονται εἰς τὰ μέγαρα
αἰσθημάτων. Γλυκεῖα αὖρα πνέει ἀπὸ
καιροῦ εἰς καιρὸν με' ἡρεμίαν θωπείας,
καὶ οἱ λευκότετοι στολισμοὶ τοῦ κυανί-
χρυσου οὐρανοῦ ἀλλάζουν βραδέως σχή-
ματα.

Αἰφνης ἀκούονται ἤχοι χαλκίνων
ὀργάνων. Μακρὰν, εἰς τὸ βάθος τῆς
λεωφόρου, διακρίνεται μία μάζα πυκνή,
πληθὺς κινούμενον καὶ πλησιάζον. Τὰ
βήματά του κανονίζει ὁ ρυθμὸς τοῦ θρι-
αμβευτικοῦ ἐμβατηρίου. Προηγούνται εἰ-
μουσικοί, με' τὰς ἀστράπας τῶν κυτρίνων
ὀργάνων. Ἀκολουθοῦν στρατιῶται ἐν
τάξει, με' τὰς ἀστράπας τῶν ἐφ' ὅπλου
λογγῶν.

Ἡ παράταξις περιστοιχίζει μετ' εὐ-
λαθείας ἐν ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον

ὑφύεται εἰς τὸ μέσον της. Μακρόθεν
δὲν φαίνεται καλὰ τί εἶνε. Ὅλα γύρω
λάμπουν καὶ θαμβώνουν. Νομίζεις, ὅτι τὸ
αντικείμενον αὐτὸ γύνει φῶς. Οἱ ἄν-
θρωποι σταματοῦν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ,
καὶ ἀποκαλύπτονται κατὰ τὴν διάβασίν
του. Εἶνε κάτι ἱερὸν.

Τώρα μὲν διακρίνεις χρῶμα καὶ
σχῆμα... Φέρεται μετέωρον. Ἡ αὖρα
τὸ ἐγγίζει με' ἡρεμίαν θωπείας καὶ τῷ
χαρίζει ὠραίους καὶ μεγαλοπρεπεῖς κυ-
ματισμούς. ὦ, θαῦμα!... Κύττο-
ξε! Ἐν τεμάχιον τοῦ χρυσοκυάνου οὐ-
ρανοῦ ἀπεσπάρθη καὶ κατήλθεν εἰς τὴν
γῆν. Διατηρεῖ ἀκόμη ὅλην του τὴν
αἴγλην· καὶ εἶνε στολισμένον με' δὺν-
ταινίας νεφῶν λευκοτάτων, ἐλαφρῶν,
διαφανῶν, αἱ ὁποῖαι σχηματίζουν ἐπ'
αὐτοῦ ἓνα μέγαλον σταυρὸν...

Καὶ οἱ ἤχοι τῶν χαλκίνων ὀργάνων
ἀντηχοῦν ὅξεις, θριαμβευτικοί. Καὶ οἱ
λόγχοι τῆς τιμητικῆς φρουρᾶς λάμπουν,
πλησιάζουσι. Καὶ οἱ ἄνθρωποι σταμα-
τοῦν καὶ ἀποκαλύπτονται... Τώρα τὸ
τεμάχιον τοῦ οὐρανοῦ διέρχεται κυματί-
ζον ἐνώπιόν σου, καὶ φρικτίαις διατρέ-
χει τὸ σῶμά σου εἰς τὴν θείαν αὐτὴν
ὀπτασίαν.

Ἀποκαλύφθη. Εἶνε ἡ Σημαία μας.
ΓΡ. Ξ.

ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΩΝ

Οἱ ποιηταὶ εἶνε ἄνδρες, διατηρήσαν-
τες τοὺς παιδικούς των ὀφθαλμούς.

Α. Δωδε

Παιδίον ἴνευ ἀθωότητος, εἶνε ἄνθος
ἄνευ ἀρώματος. Σατωδριάνδος

Τὸ μόνον προνόμιον τῶν πρωτοτοκίων
μου, εἶνε ὅτι, γεννηθεὶς πρῶτος, ὑπῆρ-
ξα εἰς θέσιν νάγαπῃς τὰ δέλφια μου
ὀλίγον ἐνωρίτερα.

Δυπὲν ὁ Πρεσβύτερος

Τὰ παιδιά δὲν ἔχουν παρελθόν, δὲν
συλλογίζονται τὸ μέλλον· καί, — πρᾶγ-
μα, τὸ ὁποῖον εἰς ἡμᾶς αὐθαίρετα ὀπα-
νιώτατα, — ἀπολαμβάνουν τὸ παρόν.
Λαβρυγιέρως.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὰ πρῶτα φυλλάδια τοῦ Ἰανου-
αρίου θὰ σταλοῦν καὶ πρὸς ἐκεῖ-
νους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀνενέωσαν εἰ-
σὸν τὴν συνδρομὴν των, ἂν καὶ
ἔλπιζεν αὐτὴ τὴν 31 Δεκεμβρίου. Πα-
ρακαλοῦνται, ὁδοὶ δὲν ἐπιθυ-
μοῦν νὰ εἶνε συνδρομηταί, νὰ μας
ἐπιστρέψουν τὰ φυλλάδια ταῦτα
με' τὴν σημειώσιν: «**Α Π Α Ρ Α Δ Ε -**
Κ Τ Α» ἄλλως νὰ ποστειλοῦν τὴν συν-
δρομὴν των, πρὶν ἐπελθῇ ἡ διακοπὴ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Διδάσκαλος : — Εἰπέ μου, σὲ παρακα-
λῶ, Πονηρίδη· διὰ μίαν ἐνδυμασίαν χρειάζομαι
4 πήχεις ὑφάσματος καὶ 2 ὄγδοα. Ὁ Πήχους τι-
μᾶται δραχμὰς 12 καὶ 75 ἑκατοστά. Πόσον θὰ
πληρώσω διὰ τὸ ὑφάσμα ;

Ὁ Πονηρίδης (ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε διόλου δυνα-
τὸς εἰς τὰ κλάσματα). — Ἐν πρώτοις, μοῦ φαί-
νεται ὅτι 4 πήχεις εἶνε ἀρκετοὶ γιὰ σοῦ. Ὁ μπαμπά,
μου ἔχει εἰς τὸ Κατάστημα ἓνα λαμπρὸν ὑφά-
σμα με' 12 δραχμὰς τὸν πήχυν· ὥστε θὰ πληρώ-
σετε μόνον 48 δραχμὰς...

Εὐαγγέλιον τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου [Ε]

Ὁ Κουφιοκεφαλᾶκης φιλοφρονεῖ ἓνα φίλον του.
— Πῶς πέρασες τὴν νύκτα ; τὸν ἐρωτᾷ.
— Ὅχι τόσο καλὰ. Φαίνεται ὅτι εἶνε χα-
λασμένη ἡ σκεπὴ, καὶ τὰ νερά της βροχῆς ἐ-
περσαν ἴσα-ἴσα ἐπάνω ἐς τὸ κρεβάτι μου.
— Ἀ, μὴ στενοχωρεῖσαι ! Ἦ ἀπόψε θὰ σου
δώσω καὶ τὴν ὀμπρέλλα μου !

Εὐαγγέλιον τοῦ Χρυσοῦ Φεγγαροῦ.

Σκέψις μικροῦ ὑπναρᾶ : «**Τί** καλὰ, νὰ ἐ-
ζούσα ἐς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ποῦ ἡ νύκτα διακεῖ
ἔξη μῆνες !... »

Εὐαγγέλιον τοῦ Σοφοῦ Πιτσιαίου [Ε]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΑΙΔΙΑ μου, εἰς τὰς 10 Φεβρουαρίου λή-
γει ἡ προθεσμία διὰ τὴν ἀπάντησιν τῆς Δεκά-
της Κυριακῆς. Ὅσοι ἔχετε σκοπὸν νὰ λάβετε
μέρος καὶ νὰ στείλετε τὸ ἀστεῖον σας ἐπιστό-
διον — ἐμπρός, τί κάλεσθε ; Ὁ καιρὸς περ-
νᾷ, ἡ προθεσμία τελειώνει καὶ... ὕστερα ὁ
Ἀναγνίστης κάμνει λάθη, ὅπως ἔκαμε με' τὴν δι-
ήγησιν καὶ τὸν ὄλεον. Σὺς εἰδοποιῶ δέ, ὅτι αὐτὴν
τὴν φορὰν δὲν ὑπάρχει κίνδυνος ἐπεισοδίου εἰς
βέρος τῶν ἀπαντήσεών σας. Ὁ Ἀναγνίστης ἐπιο-
μνηθεύει ἓνα σιδηρεῖο κιβώτιον, διὰ νὰ φυλλά-
τῃ τὰς ἐπιστολάς, τὸ ὁποῖον ἀντίχει καὶ κατὰ τοῦ
πυρός, καὶ κατὰ τοῦ ὕδατος, καὶ κατὰ τοῦ
ἀέρος. Ὅστε θάρρος !

Μικρὸ Τυμπανιστὴν, λάβε τὰ συγχαρητήριά
μου καὶ στείλε τὴν φωτογραφίαν σου· ἂν εἶνε
δυνατὸν, ἐκείνην ποῦ μοῦ ἔδειξεν ὁ Φάλασκαρ,
ὅταν ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθῆνας, καὶ ἡ ὑποία ἦτο
πολὺ ἐπιτυχημένη.

Μέχρι τοῦ παρελθόντος ἔτους, — μοῦ γράφει
ἡ καλαὶ μου φίλη Ζουλέϊκα (δεξιόν), — ὁπό-
τε ἡ ἀδελφή μου ἀνεένευσε τὴν πρὸ πολλοῦ δι-
ακοπεῖσαν σινδρομὴν μου, ἐνδοῖκα ὅτι ἦμην
πολὺ μεγάλη πλύν, διὰ νὰ σε ἀναγινώσκω.
Ἄλλ' ὅταν σ' ἐπανείδω με' τὰ χαριέστατα μυ-
θιστορήματά σου, με' τὰς εὐρυστάτας Πνευμα-
τικὰς Ἀσκήσεις σου, με' τὴν ζωηροτάτην Ἀλ-
ληλογραφίαν σου, τότεν εἰλικύδην καὶ τότεν
θερμῇ μοῦ ἐπανήλθεν ἡ παλαιὰ πρὸς σὲ ἀγάπη
μου, ὥστε ὑπεσχέθην νὰ μὴ σε ἀποχωρισθῶ,
καὶ ἂν γηράσω ἀκόμη. Ἀπερῆσα μάλιστα
νὰ λάβω μέρος καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς των
Λύσεων. Πραγματικῶς, πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ
υπερήφανος, διὰ τὴν ευρύαν μερικῶν συνδρο-
μῶν σου. εἶνε ἀληθῆς prodiges ! — Πρέπει
ὅμως νὰ εἶμαι υπερήφανος καὶ διὰ τὴν ἐπι-
στροφὴν μερικῶν... prodiges ! τί λές ; Ὁ
Ἀναγνίστης, ὁ ὁποῖος σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅτι γρά-
φεις, δὲν ἔχει σχέσιν με' τὸν συνεγερτὴν μου κ.
Ἀννινον, παρὰ μόνον φίλας. Ἐν τοῦτοις διε-
βίβασα εἰς τὸν δεύτερον τὰ συγχαρητήριά σου
διὰ τὴν Τριακοσθετηρίδα σου. [ΕΕΕ]

Ἀ, τί κρίμα νὰ μὴν ἔχω τόπον πολὺν,
νὰ δημοσιεύσω ὁλόκληρον τὴν ἐπιστολήν τοῦ
Ἐξορίστου Ἀρματωλοῦ [ΕΕ], εἰς τὴν δ-
ποῖαν κρῖναι καὶ σχολιάζει ἐνθουσιωδέστατα τὸ

τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ 99 με' τὴν Ὁ Κυρια-
κὴν ! Ἰδοὺ μόνον μίαν περικοπήν : «**Ἀμ** ἐκεῖ-
νος ὁ θεὸς Ζαχαρολάστης τί σου λέγει, με' τὰ-
φράτὰ του γλυκίσματα ; Τόσον μοῦ ἐγαργά-
λῃς τὴν ὄρεσιν, — καὶ ἂν θέλῃς, μὴ τὸ πιστεύῃς,
— ὥστε ἔρρηπα τριγύρω μου γλαρὺ-γλαρὺ βλέμ-
μα, μὴ καὶ ἐγὼ ἀντικρύσω κανένα τοιοῦτον,
ἔστω καὶ μὴ θεῖον, διότι οἱ θεοὶ μοῦ πρέπει
νὰ σε εἰπῶν ὅτι ἀποδημόν, ἄλλοι μὲν εἰς τὸ
ἐξωτερικόν, ἄλλοι δέ... εἰς τὸν οὐρανόν... »
Τώρα περιμένω τὰ ευρύα σχόλια τοῦ Ἐξορί-
στου Ἀρματωλοῦ καὶ διὰ τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ
1900, τὰ ὁποῖα βεβίβω θὰ τὸν ἐνθουσιάζωσαν
περισσότερον.

Πλήρης βιογραφία ἡ σημερινὴ ἐπιστολὴ τῆς
Ἐρυθρᾶς Καμέλιας [Ε], καὶ ἀπὸ αὐτὴν μαν-
θῆναι, με' μεγάλην μου χαρὰν καὶ υπερηφάνειαν.
ὅτι τὸ 1/3 των γνώσεών της ἡ Ἐρυθρὰ Καμέ-
λια τὸ ὀρεῖται εἰς ἐμὲ καὶ μόνην, τὰ δὲ λοιπὰ
2/3 εἰς τοὺς γονεῖς καὶ διδασκάλους της δού-
λῃ. Ἀ, πολὺ κολλεχυστικὴ δι' ἐμὲ ἡ ἀναλογία,
καὶ τὴν ἐξηγῶ τὸν ἐνθουσιασμόν, με' τὸν ὁποῖον
ἡ Ἐρυθρὰ Καμέλια πρωταγωνιστεῖ πάντοτε
εἰς τὸ Σεσπάθωμα. Εἶνε φιλαλλος (τὸ ἐναν-
τιὸν τοῦ ἐγωισμοῦ) καὶ τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον
ἔλαβε, θέλει νὰ τὸ κάμῃ καὶ εἰς ἄλλους.

Τὴ ἀτυχία, Πράννη Παπαγάλε, νὰ λυώσῃ
ὁ πάγος ἴσα-ἴσα τὴν ἡμέραν ποῦ ἐπρόκειτο νὰ
παγοδρομήσῃ ! Ἐλπίζω ὅμως ὅτι ἐν τῷ μεταξὺ
ἡ λίμνη σας θὰ ἐπάγῃσιν πάλιν καὶ θὰ ἔκαμει
τὴν ἀγαπημένην σου παγοδρομίαν. Ἡ ὄχι...
Σὺ ἔδωσα τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον ἤθελες.

Καμία ἐπιστολή σου, Κίχλη, δὲν με εὐ-
χαρίστησεν ὅσον ἡ σημερινή. Καὶ εἰς εὐρεῖς
διατί ; Διότι ἦτο καθαρογραμμένη καὶ εὐανά-
γνωστος. Εὐγε, ἔτσι νὰ μου γράφῃς πάντοτε,
ἀπ' οὐ μάλιστα φέτος ὅδιν θὰ παρέλθῃ ἑβδομάς
χωρὶς νὰ ἔχω γράμμα σου. Ὡς πρὸς τὰς Ἀ-
σκήσεις, σὲ παραπέμπω εἰς τὸν Ὁδηγόν. Ὡς
πρὸς τὴν δημογραφίαν, δὲν τὴν δημοσιεύω, διότι
πρέπει νὰ μάθω κ' ἐγὼ αὐτοὺς «**τοὺς** σοβαροὺς
λόγους... »

Ἐθνικὲ Ὑμνε [ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπι-
στολήν καὶ τὸ ἐπιστόδιον τοῦ μικροῦ ὑπηρετοῦ,
τὸ ὁποῖον δὲν ἀναγέρω, διότι μοῦ τοῖ ἱεραφῆς
ὕπὸ ἐχευμένην.

Τὰ εἶδες, Ἀνδραλόνισα ; Ὅποιος κάνει
μπάλες με' χιόνιν, κρύνει καὶ πέρνει ἐς τὸ κρεβάτι
[Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν. Μὰ νὰ
σε πῶ ἄσχημος εἶνε ἡ διπλὴ καὶ οἱ κουραμπιέ-
δες, ὅταν εἶνε ἐπιτυχημένοι ;

Φαίνεται ὅτι ἡ νέα μου φίλη Μαινομένη
θάλασσα (παρακάτω τῆς ἐγκρίνου αὐτὴ τὸ
ψευδώνυμον), θὰ διαπρέψῃ πολὺ εἰς τὸν κύκλον
μας Κρίνεται ἀπὸ τὸ ἑμμετρον γράμμα της [Ε]

Διάπλασις φιλάτη μου, ἀγάπησμά θε-
οῦ [ΕΕΕΕΕ]

Τὸ Νέον Ἔτος σ' εὐχομαι εὐτυχισμένον
κ' αἰών.

Ὁ Ἄρης ὁ Βροτολοιγὸς πολλὰ φυλλά-
δια σου

μ' ἐδάνεισε κι' ἀνέγνωσα καὶ ἀπὸ τότε
[ὡς τώρα,
με' ἀπερίγραπτον χαρὰν ἀνέγνωσα τὴν ὠρα
νὰ γίνω φίλη σου κ' ἐγὼ καὶ συνδρομή-
[εἰς] σου.

Νομίζω, Ἑλληνικὴ Ναυαρχίς, ὅτι δὲν εἶνε
περιττόν νὰ γράφεται καὶ ἐπὶ τοῦ τετραδίου
τῶν Μ. Μυστικῶν τὸ ὄνομα τοῦ πρὸς δὲν ἀπευθύν-
νεται, διότι ἂν εἶνε μόνον ἐπὶ τοῦ φακέλλου,
εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ λάθος. Αὐτὸ σε πειράζει, διότι
ὅταν ἐπιδεικνύς τὸ Λευκὸμά σου, φανερόνεται
τὸ ψευδώνυμόν σου. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ ! εἰς τὸν
κόσμον ὑπάρχουν μερικά κακά, τὰ ὁποῖα ὀνομά-
ζονται «**ἀναγκαῖα κακά**» καὶ αὐτὰ πλέον, εἴτε
μικρὰ εἶνε εἴτε μεγάλα, πρέπει νὰ τα ὑποπέρω-
μεν ἢ... καὶ νὰ τα διορθώσωμεν, με' τὴν λε-
πτὴν ἐκείνην ταινίαν τοῦ χάρτου, με' τὴν ὁποῖαν
σκεπάζεις τὸ ψευδώνυμον.

Με' βαθύτατην μου λύπην, σὺς ἀναγγέλλω
τὸν θάνατον ἐνὸς συναδέλφου σας καὶ φίλου μου
πολὺ αγαπητοῦ, τοῦ Ἑἰς Ἀθῆνας Τάκη Πο-
μόνη, γνωστοῦ σας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἰππότης
τῶν Ἀνέμων Παρκαλῶ τὸν Θεὸν νὰ παρη-
γορήσῃ τοὺς βαρυπνευστὲς συγγενεῖς του καὶ πρὸς
πάντων τὰ φίλτατά μου ἀδελφὰ του, διὰ τὴν
σκληρὰν αὐτὴν στήρησιν υἱοῦ καὶ ἀδελφοῦ, εἰς
τὴν ὠράαν καὶ εὐέλπιδά ἡλικίαν των δεκαεν-
νέα ἐτῶν.

Λευκὴ τῆς Καστίλλης (Α. Δ.) τὸ ψευδών-
υμόν σου δεξιόν. Ἦτο πλέον καιρὸς νὰ λάβῃς
μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς.

Γεωργίη Μαρτίνας, τί κρίμα ! καὶ τὰ τρία
ψευδώνυμα, ποῦ προτείνεις, τὰ ἔχουν ἄλλοι.
Στείλῃ μου νέα, σὲ παρακαλῶ.

Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας [Ε] σ' εὐχαριστῶ
διὰ τὰς εὐχὰς σου, τὰς ὁποίας ἔγραψες «**ἐπὶ**
χάρτου ροδίνου ἐσπαρμένον διὰ παντοῦ ἀνθέων,
διὰ νὰ εἶνε τοιοῦτον καὶ τὸ ἔτος μου. » Τί
ὠραία αἱ ἐντυπώσεις σου ἐκ τοῦ «**ὑπὲρ** Πα-
τρίδος ! »

Ι. Γ. Ζαμίχα, πολὺ-πολὺ μ' εὐχαρίστησεν
ἡ πρώτη σου ἐπιστολή, καὶ ἀπὸ αὐτὴν κρῖνω τί
θὰ εἶνε αἱ κατόπιν σου, ὅταν, ὡς λέγεις, θάπο-
κλήσῃ καὶ τὴν πεῖραν. Τὸ ψευδώνυμόν μου Ἐπι-
δοφόρος δὲν εἶνε ἐλεύθερον, καὶ ἀναμένω νέον.

Ἀποτελέσματα Μικροῦ Διαγωνισμοῦ Φωτογραφίας
ΑΦΙΞΙΣ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟΥ
Φωτογραφία ΚΑΒΙΣΘ. Γ. ΦΙΛΑΡΕΤΟΥ. — Γ'. Βραβεῖον.

Ναί, ἡ πρώτη εἰκὼν τῆς «**Χρυσόφρου Φλέβης**»
παριστάνει πολλὰς σκηνὰς εἰνε οὕτως εἰπεῖν, ἡ
γραφικὴ σύνθεσις δλου τοῦ μυθιστορηματός.
Παράσσει Ζωγράφει, καλῶς ἤλθε ὕστερ'
ἀπὸ τόσον καιρὸν. Θὰ ἐπιθυμούσα πολὺ νὰ συν-
ώδευσεν τὴν ἐπιστολήν σου καὶ με' μίαν σου φω-
τογραφίαν. Διατί δὲν-μοῦ τὴν ἐστειλὲς ἀκόμη ;

Πολλὰ εἶνε καὶ πολὺ ἐνθουσιώδεις αἱ ἐπιστο-
λαί, τὰς ὁποίας λαμβάνω ἀπὸ τῶν φίλων μου
περὶ τοῦ «**ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ**» μετὰ
τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἐξόχου τούτου βιβλίου. Θάρ-
κεσθῇτε ὅμως εἰς ὀλίγα ἀποσπάσματα. Τὸ βι-
βλίον τοῦτο, — γράφει ὁ Γουλιέλμος Τέλλος,
— ἂν καὶ ἐγάρῃ κυρίως διὰ παρὰ τῆς ἡλικίας
τῆς Ἰουδαίᾳ, ἀνεγνώσθῃ οὐχ ἥττον μετὰ με-
γίστης εὐχαριστήσεως καὶ ὑπ' ἐμοῦ, ὁ ὁποῖος
εἶμαι πολὺ μεγαλήτερος... Ὁφείλω νὰ δηλο-
γήσω, ὅτι ἡ λεπτεπίλετος ἀλληγορία, ἡ τόσον
τεχνικῶς ἐκτελισσομένη καὶ ἀποτελούσα τὸν
σκελετὸν τοῦ βιβλίου, παρήγαγεν ἐν τῇ ψυχῇ
μου τοιαῦτα αἰσθήματα, οἷα οὐτε ὁ «**Πρόσας**»
οὔτε τὸ «**ὑπὲρ** Πατρίδος». Καὶ παύω με' μίαν
διάπυρον εὐχὴν διὰ τοὺς ἀδελφούς μου συνδρο-
μητάς : Οὐδέποτε ὁ Ἀγγελοῦ τῆς ἀγάπης νὰ
ἐγκαταλείψῃ τὸν ἐντὸς αὐτῶν οἰκισκόν, καὶ οὐ-
δέποτε νὰ κάμουν τὸ λάθος ναυοῦνον τὴν ὑπὸ
τῶν ἐχθρῶν κρουνομένην θύραν... Οὐδὲν πλέον
προσθέτω ! — Ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου

γράφει : «**Μοῦ** φαίνεται ὅτι ὁ «**Ἀγγελοῦ** τῆς
ἀγάπης » εἶνε ἐν τῶν ζωηροτέρων παιδικῶν
μυθιστορημάτων. Ἐξ ὅσων ἀνέγνωσα ποτὲ, νομί-
ζω δέ ὅτι καὶ ὅλοι, ὅσοι ἡτήχησαν νὰ τὸ ἀπο-
κτήσων, εἶνε τῆς αὐτῆς ιδέας. — Ἡ Παπα-
ροῦθα τῆς Περτέλλης : «**Μεγάλην** χαρὰν εἶχα-
μεν με' τὸν «**Ἀγγελοῦ** τῆς ἀγάπης. » Τὸν ἰδιό-
βαζα ἐγὼ δυνατὰ, καὶ τὰ δέλφια μου ἤκουαν
με' μεγάλον ἐνδιαφέρον, καὶ οὐτε νὰ φάγωμεν
ἤθελαν οὔτε νὰ κοιμηθῶμεν, πρὶν τὸν τελειώ-
σωμεν. Πόσα ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν τὰ
μικρὰ κοριτσάκια, τὰ ἔχομεν καὶ ἡμεῖς ! Ὅμως
θὰ προσπαθῶμεν καὶ ἡμεῖς νὰ διορθώσωμεν... »
— Ὁ Κιθαροδὸς Ἀπόλλων : «**Ἄν** με ἐρω-
τήσῃ κανεὶς, ποῖον νομίζω ὅτι εἶνε ὠραιότερον,
ἐκ τῶν τριῶν βιβλίων, τὰ ὁποῖα ἐξέδωκες τώρα
τελευταίως, θάπαντήσω : Ὅραϊον εἶνε τὸ «**ὑπὲρ**
Πατρίδος», ὠραιότερον ὁ «**Ἀγγελοῦ** τῆς ἀγά-
πης», ὠραιότερον δὲ πάντων «**Πρόσας ὁ Νικίου**».
— Τέλος ὁ Μικρὸς Μηχανικὸς ἀνακράζει : «**Χθές**
τὸ βράδυ ἔλαβα τὸν «**Ἀγγελοῦ** τῆς ἀγάπης».
Τί ὠραῖον βιβλίον ! τί ὠραῖον δέσιμον ! Ποτὲ
μοῦ δὲν εἶσα τέτοιο βιβλίον ! »

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι
μετὰ χαρᾶς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ
τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους :

Δίλων (Χ. Ε.) Μαινο-
μένην θάλασσαν (Α.
Κ.) Μελισσαν (Ε. Π.)
Ἀλκυόνα τοῦ Βωσπόρου
(Β. Σ. αὐτὸ ἐπιοτήμα)
πολὺ ὠραία ἡ πρώτη σου
ἐπιστολή· Σπαρτιάτιδα
Χειλωρίδα (Ε. Γ. τὸ ἄλλο
ἀμέσως διὰ τὴν ἀδελφὴν
σου : Κομωθῆλα τῆς
Ζαῆς. Κ. Γ.) Ποιμενι-
κὴν Ράβδον (Ο. Ω.

δίας με τὴν *Εὐλικρινὴ Φιλίαν*, Ἐρυθρὰν *Κορμίστιαν* καὶ *Ἐνδοξον Παριανήν* — ἡ *Ἐνδοξος Φαριανή* με τὸν *Πατριὸν Βαρκάρην*, δ. *Ἀρίβαν* καὶ *Χρυσὴν Πρωίαν* — ἡ *Ἀρχαία Σπάρτη* με τὴν *Ἀνδalousίαν*, *Μελαγχροίην* *Ἑλληνίδα* καὶ *Ταυγέτην* — ἡ *Πικραμένη Καρδούλα* με τὸν *Ἰατρὸν τὸν Συνδρομητῶν*, *Λίγνιαν* *Ἀθηναίαν* καὶ *Λεωμάντιχην Διακάδαν* — ὁ *Λέβας* με τὴν *Μποντενσέ* — ἡ *Διακὴ Μαργαρίτα* με τὴν *Ἐλαφρὰν Ἀκατον*, *Ναυαρχον τῆς Βαρέλλας* καὶ *Δέαν* — τὸ *Λιόνι τοῦ Ψηλορέτη* με τὴν *Φεγγόβολην Ἀγροῦλαν* — ὁ *Νίκος Βερμπούλος* με τὴν *Ἰτέαν* — ἡ *Χαμένη Εὐτυχία* με τὴν *Πηδηκούλαν* καὶ *Θεοφανῶν* — τὸ *Φάσμα τῆς Νυκτός* με τὸν *Τρομάραν*, *Ἑλένην Μπογιατζίδου* καὶ *Εὐρήνην Ἐφραιμίδου* — ἡ *Δ' Χρωμὸς Φουξία* με τὸν *Ἐθνικὸν Ὑμνον*, *Ἑλένην Καραπαύλουν* καὶ *Εὐδοκίαν Διγενή* — ἡ *Ἀποπιτῶ Ἀβελίς* με τὸν *Ἀγκάθι, Πρόαντα, Θεαγένην* καὶ *Εὐφορίωντα* — ἡ *Ἰώνιος Νῆσος* μετὰ τὸν *Ἰόνιον Πέλαγος, Μοῦσαν* τῆς *Ἀστρονομίας* καὶ *Ἀττικὴν Νύκτα*.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Ἀρνὸν τοῦ Παρραιοῦ, *Καραγκιόζην* (μοῦ ἤρεσε ἡ ἱστορία, πού μου μετέφρασε ἀπὸ τὸ γαλλικὸν ἀναγνωσμά τιον) Ἰωλὸν *Διάβολον* (ὁ ὅποιος ἐνθουσιάζει ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ α' Ὑπερ Πατρίδος) εἰς τὸν Σύλλογον τὰ δέοντα) Ἀεροναυτοπούλαν (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τῆς ἐνεργείας) σήμερον ἐγερνῶ τὸ ψευδώνυμον τῆς νέας μας (ἑλπίς) *Ναυτοπαῖδα* (ἂ, μπᾶ ! διόλου δὲν εἶμαι δυσχεστημένη ἐναντίον σου ἀπεναντίας, δὲν ἔπαυσα ποτὲ νὰ σε θεωρῶ ὡς ἑνα ἐκ τῶν καλλιτέρων μου φίλων) *Θεραπευτὶς τῶν Μουσῶν* (εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ἐσπλάσμα, ἀκούραστη φίλη μου!) *Σκληρὸν Βράχον* (δι' ἀλλαγὴν ψευδωνύμου πρέπει, ἀγαπητέ μου, νὰ συμμορφωθῇς με τὸν Ἀ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ) Ἰτέαν (βεβαίως, ἔξ Βραβεία Εὐσημῶν ἀπονεμηθῶν, Ἐπαινος καὶ Εὐρημος Μνεῖα δὲν το λίγει ὁ Ὁδηγός ; λοιπὸν πῶς σου ἐφάνησαν τὰ πρῶτα συλλάδια ;) Σ. Ι. *Τρακάκη, Μαῦρον* τῆς *Βερετίας* (ἔσπευλα ἀναμνηστικῶς τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν σου, διὰ τὰς ὁποίας σὲ εὐχαριστῶ πολὺ) Ἰωάννην *Σκληρὸν* (εὐχομαι νὰ προσδεύσῃ ὁ Σύλλογος, τὸν ὁποῖον ἱδρύσας) *Πικραμένην Καρδούλαν* (σ' εὐχαριστοῦν ὅλοι διὰ τὰς εὐχάς) *Βλαχοπούλαν* (ἐλπίσω δι' ἕγινες πλέον ἐντελῶς καλὰ, καὶ ἀναμνηστικῶς ἐπιστολὴν σου) *Εὐτυχῶν Σηροῦ* (μὴν ἀνησυχῇς πολὺ καλὰ εἶχες συμπληρώσῃ τὰ τετράδιά σου καὶ τὰ ἐσπευλα) *Μαρτολουλόνδο*, *Ἀγριοτριανταφυλλίαν* (δὲν μου ἔγριψες πῶς ὀνομάζεται ὁ ἀδελφός σου, διὰ νὰ τὴν ἐκλέξω ψευδώνυμον) ἐπεὶ τοῦ νὰ μου γράψῃ ὁ ἴδιος) *Χρυσόφωρον Πακτωλὸν* (χαίρω πολὺ πού ἔγινες καλὰ καὶ πού ἐπαναλαμβάνεις τὴν διακοπεῖσαν ἀλληλογραφίαν) *Σιναχωμένον Ποντικὸν* (πολὺ ἤρεσαν εἰς τὸν Ἀνάνιαν τὰ λογοπαίγνια σου) *Βασιλέα* τοῦ *Κατέρρον* (ὑπερευχαριστῶ διὰ τὸ ἐσπλάσμα) *Μυστηριώδη Φύσιν* ([Ε] διὰ τὴν τρυφεράν καὶ καλλιγραφικὴν ἐπιστολήν σου ἀντασπάζονται ὅλοι καὶ σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὰς καλὰς εὐχάς) *Ἀνθος* τῆς *Ἀλφῆς* (ἂ, τὸ ἔξωρα δι' ἐνὶ τῇ μελετήσῃ καὶ φέτος, καὶ δι' ἐνὶ τῇ ἐπιστολῇ σου με ἐσπλάσθη) σ' εὐχαριστῶ ἀπείρως) *Γεράσιμην Δασκαρῶν* (πολὺ περίεργον μοῦ φαίνεται, νὰ μου στείλῃς πέντε ἐπιστολάς κατὰ σειράν, χωρὶς νὰ σου ἀπαντήσω πῶς ἐχάθησαν τόσαι ἐπιστολαί ; μήπως σου ἀπήντησα καὶ δὲν το εἶδες ;) *Μυτίλον* τὸν *Μαργαριταφόρον* (τούλῃσιν τὴν τῶρα, θά μου γράψῃς τακτικώτερα ;) *Παρατσούλι* (καλλιὸν ἀργὰ παρὰ ποτὲ) *Ψάρι* τῆς *Σηρᾶς* (ὄχι δά ! τὸ « Συμβούλιον τῶν Δακτύλων » δὲν θά ἔχῃ συνέχειαν ἀργότερα ἢ Κυρὰ Μέρβη ἀνέχον) ἐν ἑστέρῃ τοῦ *Φασουλῆ* καὶ *Ἀρχαίαν* τοῦ *Φαλή* (βεβαίως, καὶ ἡ ἀδελφὴ σου εἶνε δεκτὴ, καὶ ἀναμνηστικῶς ἐπιστολήν τῆς)

Γλυκύλαλον Ἀνδρόνα (κ' ἐγὼ θά εἶμαι πολὺ εὐτυχής, δεῦν θά σε ἴδω ἐκ τοῦ πληθύνον) *Ν. Θ. Ἀρχωνάκη, Μικρὸν Μηχανικὸν* (τί λέγει ὁ Ὁδηγός περὶ ἀλλαγῆς ψευδωνύμων ;) *Μαγευμένον Δάσος, Μικρὸν Νεβεσκούμαν, Βαρδαλαμπούμαν, Ἐσθινὸν Ἀστρον*, Ἀσκληπιάδην (ἂ, πῶς μ' ἔκαμε κ' ἐγέλασα ἔκείνος ὁ *διαλογιστής* ! καὶ τί χαρὰ, πού ἀπεράσιτος νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς ; φαντάζομαι τί *διαλόγαρον* θά γράψῃς, δεῦν θά πύρρη καὶ σὺ κανένα *Πρῶτον* !) *Μεσολογγιτῆ* (χαίρω πού ἔγινες καλὰ ὥραϊα λοιπὸν τὰ ἐφετινὰ, ἔ ;) *Διμήτριον Δ. Χρυσομηλῆν, Εὐδοκίαν* (ἔνινα τῶν κορτῶν, καὶ ἐπειδὴ ἤσαν διπλᾶ, τὰ πρῶτα φύλλα ἐβράδιναν νὰ ἐκδοθῶν) *Ἀτρώμητον Μακεδόνα, Τριφύλι*, κτλ. κτλ.

Εἰς δσας ἐπιστολὰς ἔλαβον μετὰ τὴν 15 Ἰανουαρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 20 Μαρτίου.

Ὁ κέρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψῃς αἱ λύσεις τῶν ἐπιδεικνύμενων, φυλάττει ἐν τῷ Γραφεῖ μὲν εἰς φανίλλους, ἐν ἑκάστῳ περιέχον 20 φύλλα καὶ τιμᾶται πρ 1

36. Λεξιγραφίος.

Ταραχή, κακὸ μεγάλο...
Μὰ τί εἶνε, καλὸ οὐ ;
Σεύρις τ' εἶνε, ἂν δὲν ἀφάλλω ;
Θ.ός, γράμμα καὶ νησί.

37. Συλλαβόγραφος.

Σύνδεσμος μετὰ κατοίκου
Γνωστῆς χώρας γίνοντ' ἑνα
Καὶ μαυρίζουσι καὶ μένα.

38. Στοιχειόγραφος.

Ἀπειρακτον μένον, οὐδόπως φοβεῖται
Ἐκεῖνό που μένει,
Ἀν' ἁσὴν στοιχεῖον ἀπ' οὐσ' αὐτον, λύαι !

39. Ἀναγραμματισμός.

Πόλιν θά μεταμορφώσῃς εἰς ἐν ὄπλον μὴ χαρὰ,
Τῶν στοιχείων τῆς καὶ μόνον ἂν ἀλλάξῃς τῇ σειρά.

40. Τονόγραφος.

Ἄν δὲν με πειράξῃς,
Μὲ βρέχουν τριγύρω καθάρα νερά.
Τὸν τόνον θάλλῃς ;
Ἦσ' ὅν Ἀδὴν σε στέλλω, με ἄλλῃ σκληρὰ

41. Λύγιμα.

Ἐνὸς εἶμαι ἄορατον ἔσ' ἀσπλάγχνα τῆς
[μητρὸς μου,
Μὲ ἀγαπᾷ θερμότατα πλὴν μόλις γεννηθῶ
Καὶ τὴν ἀφίσω, γίνεταί ὁ ἄσπονδος ἐχθρὸς μου,
Καὶ ἀν' ἀπαντήσῃ πονεῖν, ἀμέσως θά χαθῶ.

42. Παραλληλόγραμμος.

Π... Σ Ν' ἀντικατασταθῶν αἱ
Χ... Σ σιγμαὶ διὰ γραμμάτων
Σ... Σ οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκονται
Τ... Σ δώδεκα ἐν ὅλῳ λέξεις, εἴ ὅν
Μ... Σ αἱ πέντε ὀρίζονται ; καὶ αἱ ἐπὶ
καθέτω.

43-44. Μεταμορφώσεις.

1. — Ἡ Ἥττα δι' 11 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Νίκη*.
2. — Ἡ Λύπη διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Χαρά*.

45. Μαγικὴ Εἰκὼν.

Ὁ Νίκος φωνάζει δι' ἕχασε τὸν κονδυλοφόρο, του.
— Μὰ πού τον ἔβαλες χθὲς, ἄμα ἔγραψες ;
τὸν ἐρωτᾷ ἡ μητέρα του.
— Μὰ μήπως θυμᾶμαι ;... Σάστησα, καλὲ
ραμμὴ, ὅπου τὴ χαρὰ μου, πού θά πηγαίναμε ἔσ' ὅ
ν υρ σπασα, κ' ἐγὼ δὲν ἤξερα πούτον ἐπέ-
ταξα. Ὅθ' ἐρωτήσω ὁμοῦ τους συνδραμεῖς αἱ τῆς

Δι' ἀπλάσεως, κ' ἐκείνοι ἀμέσως θά μοῦ τον εὐ-
ρουν. — Πού εἶνε ;

46. Κεκρυμμένη Παροιμία.

« Τὰ καινούργια μου τὰ ρούχα πρώτη σήμερα φορᾷ
Θὰ τορέσω » — εἶπε ὁ Τῶνης με καμάρι καὶ χαρὰ —
« Σ' ὅν περίπατο με τάξι καὶ με γνώσι θά πηγαίνω »

Σὺν πικρῇ περὶ μεστομῶν,
Καὶ ἔσ' ὅτι σπῖτι θά γυρίσω
Ἐνωρὶς νὰ μελετήσω.

Κι' ὁμοῖ, φίλε μου, νὰ σ' εἶχα γιὰ νὰ ἔ-
[βλεπες τὸν Τῶνη !]

Πρῶτα τρέχει, πέφτει κάτω, καὶ τὰ ρούχα
[του λερώνει]

Ἐπειτα τοὺς βώλους πάει με μαγκοπαῖδα νὰ

ἴσῃ [παῖξῃ]
Ὡς τὸ βράδυ... καὶ τὴν ἄλλῃ, μάθημα δὲν
[ἔχει λέξι !]

47-51. Μαγικός Πλανήτης.

Τῇ ἀνταίμαχῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς τῶν πλανητῶν, πίντοτε
τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουν ἄλλας τόσας λέξεις :
Κρότος, ἀκρίς, ροῖά, Μάρτιος, πατρικός.

52. Τριπλῇ Ἀκροστοιχίς.

Τῶν ζητουμένων λέξεων, ὡς λῦτα, τάρχηκά,
Πρῶτονον κάμουν τῆς Γραφῆς πολὺ ὀνομαστόν
Ἐκ τῶν δευτέρων νύμφη τις προβάλλει ἐξ α-
[φνικά]

Καὶ μετὰ τὰ τρίτα ἀναζῇ εἰς ἐκ τῶν πάλαι
[ποιητῶν].

1. — Ποιητὴς ἐκ τῶν μᾶλλον γνωστῶν.
2. — Φωνὴ ἐμφύχου, ἀλλ' ὄχι δική σου.
3. — Πνευματικῶς θά ἴδῃς ποτὸν.
4. — Ὅρος εἶνε γνωστῆς χειρσονήσου.
5. — Στρεπτός φημισμένος, ἀρχαῖος.
6. — Ἐνας τόπος τραχὺς καὶ γενναῖος.

Ἐκ τῆς Βραβεύσεως Συλλογῆς
τοῦ ΠΤΗΝΟΥ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ [20 Ε].

ΛΥΣΕΙΣ

τὰ πνευματικὰ ἀσκήσεων τοῦ 42 καὶ 43 φύλλου.

368. Χοιρομήριον (χι, ρῶ, μῖ, ρίον). — 369.
Ἦρα, (ῆ, ρα). — 370. Ζάκυνθος. — Ἰάκινθος. —
371. Σέβανος, φάος.
372. ΠΑΡΑ (ὁ ΠΑΡ' Ἀξίαν) 373. ΠΙΣΤΟΣ
ΔΔΗΝ (ἡ ΔΔΗ Νῦν) ΙΔΙΟΝ
ΡΗΜΑ (χΡΗ ΜΑθεῖν) ΣΙΩΝ
ΔΝΔΞ (μεγΑΝ ΔΞοξα) ΤΟΝ
ΟΝ
Σ

374 377. 1, ἡ Νεκρὰ Θάλασσα. 2, ἡ Γένουα
(γενοῦ Δ) 3 Πατρί (πα=πρὸς) 4. Ἐνας
στρατιώτης. — 378 — 379. 1, Ἰδίας νόμιζε τῶν
φίλων τὰς εὐχάς. 2, ὁ Νεῖλος ποταμὸς ἔχει ἀ-
φθονον ἵλον. — 380 Ἄν τον γράψωμεν διὰ τῶν
λατινικῶν στοιχείων XXIX = 29. Τότε XXX =
30. — 381 — 383. 1, Ἀρκτος, ἄρκτος, Ἄρκτος,
αἶνος, οἶνος. 2, Μῆλος, μέλος, μένος, μό-
νος, ὄνος, οἶνος, ὄος, Ἰος. 3, Σύριος, Σύρος,
Πύρρος, Πύρος, ὄρος, ὄλος, ἄλλος, Γάλλος. —
384. Ὅπου ἀκούς πολλὰ κερτῖα κράτει καὶ
μικρὰ καλᾷ. — 385. Ἡ γλῶσσα ἀμαρτάνουσα
ἀληθῆ λέγει. — 386. Τὸ πιπὲρι καίει.

387. — Ζήνων (ζῆν, ὦν) — 388 (ἀκυροῦται). —
389. Ἀνθῆ, ἄνθη. — 390. Οἱ ὀφθαλμοί. — 391.
Τ Α Σ 392 — 394. 1, ὁ Κάμυλος
Ε Ρ Ο (κάμυλος) — 2, ὁ Σκῶτος
ΔΚΜ (σκῶτος) — 3, δεῦν συλλέγῃ
Ι ΣΠΑΝΙΑ (σοὶ λέγει). — 393 ΚΕΡΑ-
Ι ΔΜ ΣΙΩΝ (Ἐρις, ροῖά, ἀκρίς,
Ρ Ι Ω Σέρραι, Ἰρις, ὄρος, Νῖος).
Π Δ Ν — 396. (ἀκυροῦται). — 397.
Καὶ κέρχ ροῖ ἐν λαχάνοις — 398. Πρὶ ὁ εἰς
οὐδεὶς λόγος